

*

אמהות גדולות ומשוררות. משוררות ואמהות גדולות.
רקדו לנו שירה. ספרו ספור.
אל תספרו לנו על אהבתכן.

האימה רק מחליפה צורה

חמשה נרקיסים צמחו בגנתי. אני בקשתי עוד.

אימת הילדים כבר אינה מפחידה אותי, אמרתי לך אמא. ככה זה עכשו.

מחר גשם. עננים. רוחות ערות.

אבל העורבים מחכים עתה שסבא ירדם.

סבא נרדם.

והאימה רק מחליפה צורה.

אני כבר שכחתי.

פעם בחצי מאה (או שמא פעם בשנה) אנו שוכב מפתעים.

יש מי שמביע צער. יש מי שמתחלחל.

ככה זה עכשו.

הדבור גם לקח מאתנו את הצרף להבין.

איננו יכולים לחיות עם המוסר.

כן. איננו יכולים לחיות עם המוסר.

מישהו קורא לעזרה. איש אינו קם.

ככה זה עכשו.

האימה רק מחליפה צורה.

מורה

לפי הטון המצוץ, נקוב הארס
בו כתבת –

בדאר בית הספר הפנימי:

"חמוטל מרבה להעדר משעורי הספרות"

אני יודעת, שלעולם לא תשמעי

את קולה המתוק של היונה

שלקטה מלים כגרגירי חטה

מכף ידו הפרושה של אלהים.

בית

אני משכפלת לך מפתח

כדי לומר – זה

הבית. מעבר לדלת הזו נישן,

נצחק, וגם הבכי ונעקת האשר, פה

אשים את ראשי

בין הכתף לחזה שלה, כאן נמות

זה בזרועות זו.

שמע את קול כשפוש זנבות הכלבים.

הרי היינו עוד לפני שהיינו

וכל הזמן אשר מחוץ לה ובלעדיה, אינו.

כשנסעתי

כשנסעתי כתבתי לך: אני מתגעגעת, גופי

הלך למקום אחר. רק אתה מבין את המלים.

מחלון חדר המלון נשקף חלון אחר.

אנשים מדברים בו בשפה שאינני מכירה את צליליה,

או מתבוננים גם הם בסקרנות של זרים

האומדים זה את חיי של זה.

לו היית שוכב כאן עכשו לצדי מזמזם את השיר –

Darts of Pleasure הייתי נוגעת בשפתיה כעור

הממשש את תוי ההברות.

כל יום שחולף בעיר הזרה הזאת אני בולעת מלים לקרבי.

כל יום אני כותבת לך: השפה היא ביתנו.

הגעגוע שט בתעלות כמו סירת ניר.

קח אותו, קפל אותו, עשה ממנו אירון ובוא